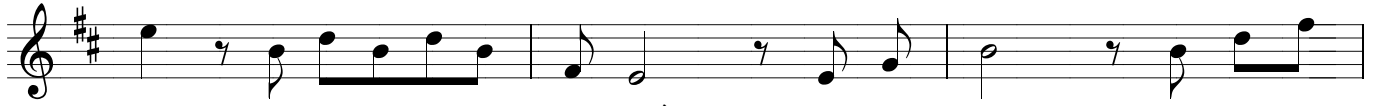

Dấu chân địa đàng.

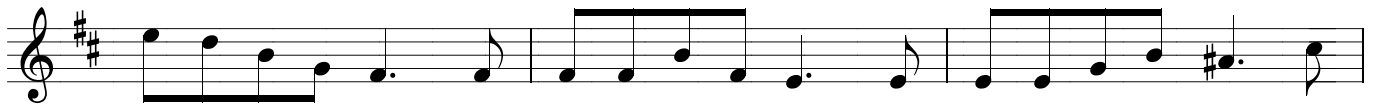
Trịnh công Sơn

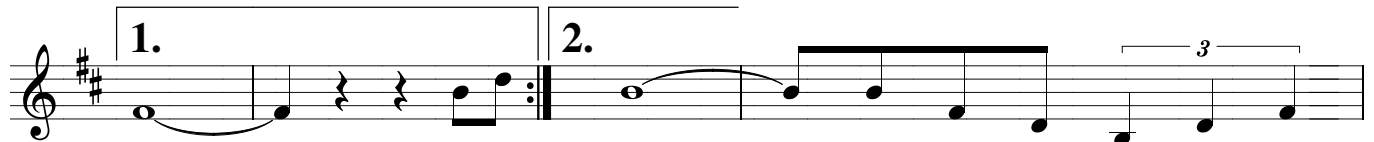
Trời buông gió và mây về ngang bên lưng đèo Mùa xanh
...vó người đi chùng chân đã bao lần Nửa đêm

lá loài sâu ngủ yên trong tóc chiều Cuộc đời đó nửa đêm tiếng
đó lời ca dạ lan như ngại ngủng Vùng u tối loài sâu hát

ca lên như than phiền Bàng hoàng lạc gió mấy miền Trùng trùng ngoài khơi nước lên sóng
lên khúc ca cuối cùng Một đời bỏ ngõ đêm hồng Ngoài trời còn dâng nước lên mắt

mềm Ngựa buông...
...em Tiếng ca bắt nguồn từ đất

khô Từ mưa gió từ vào trong đá xưa Đến bây giờ mắt đã mù Tóc

xanh đen vàng trán thơ Dòng sông đó loài rong yên ngủ sâu Mới hôm nào bão trên

đầu Lời ca đau trên cao Ngàn mây xám chiều nay về dây treo

lững lờ Và tiếng hát về ru mình trong giấc ngủ vừa Rồi từ

đó loài sâu nửa đêm quên đi ưu phiền Để người về hát đêm hồng Địa

đàng còn in dấu chân bước quên.